

Concurs literari de Sant Jordi

Institut XXV Olimpíada 2016

DEPARTAMENT DE LLENGUA CATALANA I LITERATURA

abril de 2016

Institut
XXV Olimpíada

Consorci d'Educació
de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

IES XXV OLIMPÍADA

El noi presumit- Elena Rivero- 1r C ESO

“El noi més guapo del món dec ser jo, no?”.

Sempre que m'emmirallo al riu penso el mateix. Avui no m'ho pregunto. M'ho afirmo. Em trobo irresistible.

Sempre em passo hores al riu, hores! Jo no em canso de veure'm mai. Porto ja 5 hores. No em canso. 10 hores. M'acosto al riu per fer-li un petó a aquella figura esplèndida (que sóc jo) i... Vaig caure al riu!

-Auxiliii! Ajudeu-meee!- crido.

Vaig començar a nedar cap amunt, però el riu estava embuixat i no podia avançar!

Vaig sentir una cremor al pit: se m'acabava l'aire! Continuava nedant cap a la superfície, però em continuava enfonsant.

Vaig entreveure un peix gegant amb la cara d'un veí que em murmurava lentament:

-Rendeix-te, no hi ha res a fer! Mira'm jo abans era com tu...-

No vaig sentir res més. Vaig tocar el fons del riu: ara la superfície quedava molt lluny. Se'm van tancar els ulls. No sentia res i...

Quina bajanada! S'hi podia respirar! Vaig veure que al meu voltant hi havia desenes de peixos amb cares de veïns, i fins i tot, d'en Pinxo, el meu osset de peluix que em va caure al riu! Tots ells em miraven amb cara estranya.

Vaig notar una punxada a la mà i recordo que, durant el descens, m'ha mossegat un bitxo estrany; me la miro i: mans? Tenia aletes! Vaig mirar-me el cos i, efectivament, era un peix.

Els peixos em diuen que només m'haig d'acostumar a viure d'aquella manera tan peculiar. Va costar, però ho vaig fer. En realitat no s'hi vivia tan malament; em va acollir una família perfecta, hi havia molts parcs d'atraccions, cinemes a cada cantonada i el millor de tot: no hi havia escoles! Tot era perfecte!

Ja portava en les profunditats un mes sencer quan vaig començar a enyorar casa meva i els meus pares, tristos i desesperats. Vaig provar de nedar cap a dalt, però no podia. Vaig tancar els ulls molt i molt fort i... era al costat del riu! A la superfície!

Ara començava a ploure. Els meus pares van sortir i em van advertir que el sopar ja gairebé estava i que m'havia adormit.

Però llavors... Aquella família. Els parcs. Els cinemes. Tot . Tot havia estat un somni!
Estava tan content que vaig sortir disparat com un canó per abraçar-los.

Els 10 minuts que tardava per fer-se el sopar, vaig aprofitar per explica'ls la història i els va agradar molt.

La mare va servir el sopar i, endevineu què tocava: peix! I em parlava! Llavors, vaig fregar-me els ulls.

Crec que no tornaré a emmirallar-me mai més!!!

LA REALITAT- Alba Mercado- 3r ESO

Un nou dia comença
la por és a prop
la venjança s'acosta
la mateixa història un altre cop.

La gent s'amaga,
els comerços tancats,
els atacs comencen,
l'exèrcit ja és parat.

Fugir és l'alternativa
no morir en el mar,
però la vilesa de l'home
els promet prosperitat.

Fugir és la solució,
fronteres amb refugiats.
Fronteres tancades,
tots són deportats.

Això no és una història,
això és la realitat,
els governs des d' Europa
els tracta com a ramats.

CRITS DE SILENCI

T'ho puc veure a la cara,
tens els llavis tancats,
i els teus ulls estan cridant
de dolor amb molta intensitat.

Totes les nits plorant,
per les ombres del passat,
que t'han estat aterrant
sense deixar-te somiar.

T'ho puc veure a la cara,
tens els llavis tancats,
amagues les cicatrius
tan físiques com mentals.

No aguantés més l'ansietat,
mantens el dolor en privat
i odies el sentiment
que t'impedeix respirar.

T'ho puc veure a la cara,
tens els llavis tancats
pensant a ritme desenfrenat
quina és la teva identitat.

No saps com interpretar
la teva realitat,
no pots ser salvada
si tens els llavis tancats.

Records – Laura

- Te'n recordes, Ramona?
- Sí - va dir sense dubtar.

Asseguts en el banc admiraven la rialla dels seus néts. Es va crear un silenci incòmode, però tenien una excusa per no treure la conversa: sonava la música dels moixons que esperaven, impacientment, l'arribada de la seva mare.

- Te'n recordes, Ramona?
- Sí, Josep Maria, t'ho acabo de dir - va afirmar amb veu melosa.
- Perdona'm.
- No et preocupis, no és cap molèstia.
- Perdona'm.
- No insisteixis més, no et sàpiga greu.
- M'agradaria tornar enrere. - va dir esbufegant.
- A mi no. El passat és passat i el present no es mereix ser passat. Les coses no es canvien tan fàcilment i, si fos així, no pensaríem en el futur.

Bufava el vent acariciant la sorra del parc i la rebeca de color rosa pastel de l'àvia no tapava prou. Tot i així, tenia les mans temperades gràcies a l'escalfor que li proporcionaven les del seu marit. Les fulles dels plataners ballaven al compàs i el cel era d'un gris blavós semblant als ulls d'en Josep Maria.

- Em compres un gelat? - va dir un dels néts mentre s'apropava.
- Ara no és temps de gelats Pau - va afirmar la Ramona.
- Què diu que vol? - va dir en veu baixa l'avi.
- Vol un gelat, però jo li he dit que ara no és època.
- Oi tant que és època! A més a més estan molt bons i n' hi ha de tots els gustos. A mi m'agrada el de coco perquè fa la mateixa olor que la teva àvia, i a tu?
- Existeix el gelat de coco? Ecs! quin fàstic... el meu preferit és el de xocolata i el de la Clàudia, el de llimona. Li'n comprarem un, no?
- Qui és la Clàudia?

- La meva germana avi! Veus aquella nena que és al gronxador? La que porta una cinta blanca i un vestit vermell? - va dir senyalant-la.
- Sí que la veig, sí. Quin cap que tinc!

Es van apartar del banc on s'asseia la Ramona. Van anar cap a la botiga de gelats i la conversa continuava fluidament.

- On deies que anàvem?
- Anàvem a comprar un gelat pels tres. Tu de coco, la Clàudia de llimona i jo de xocolata.
- Ah si si, és clar! I on es compren els gelats?
- Doncs a la gelateria. On vols que sigui? Avi, avui estàs estrany... - va dir en Pau tot sorprès.
- De què vols el gelat? Jo de coco i tu?
- De xocolata avi. Aquesta és la tercera vegada que t'ho dic. I la Clàudia de llimona.
- On és la Clàudia?
- No ho sé; ara ho miro... mmm... ara mateix és amb l'àvia. Em sembla que juguen al "veig veig".
- Al "veig veig"?
- Què us poso? - va interrompre la venedora de gelats.
- Per a ell una terrina petita de coco i per a mi una terrina mitjana de xocolata. Ah i per a la meva germana un de llimona.
- Carai, tan petit i tan decidit. El teu avi deu estar orgullós de tu.
- No dona no, sóc el seu pare - va dir rient.
- Què dius avi? Sóc el teu nét, en Pau. Avui estàs tonto, eh? - va dir sorprès de la reacció del seu avi.

La botiguera es va excusar del mal entès tota estranyada; els va cobrar i, tot seguit, es va acomiadar del nen.

En Pau a corre-cuita va anar a donar-li el gelat a la Clàudia, abans no se li vessés entre els dits i li quedés la mà llardosa. I com un llamp es va dirigir cap a l'àvia i li va dir:

- àvia,estic molt preocupat per l'avi. No es recorda de res; no sabia ni el nom de la Clàudia i li ha dit a la botiguera que sóc el seu fill i sóc el seu nét... què podem fer per ajudar-lo?
- Res - va dir sospirant - no hi ha remei. Et vaig dir que no li fessis preguntes i menys que el contradiguessis. Per a ell és frustrant. Ja et vaig dir que està malalt. Confon coses del passat amb el present. Manté records del passat i es pensa que són del present i, per això, et confon amb el teu pare. No et preocupis Pau i ara vés a jugar amb la teva germana.
- Ja sé que no m'ho vols explicar perquè et penses que sóc massa petit per entendre-ho.
- No t'ho dic perquè cregui que ets massa petit per entendre-ho, ho entendries a la perfecció, és més, no t'ho explico precisament per això. No vull que l'avi sigui una preocupació per a tu i vull que quan el vegis, somriguis. Ell et vol veure content. I ara, vés a cuidar de la Clàudia.

De fons es va sentir el so d'una ambulància i cada cop era més fort. En Josep Maria havia caigut. La Ramona estava tan pendent dels seus néts que ni s'hi havia fixat si tornava el seu marit (cosa que era bastant impropri d'ella).

Dos anys després de l'accident, en Josep Maria estava ingressat a l'hospital. Des que es va donar aquell cop, que la malaltia es va accelerar i la Ramona cada vegada se sentia més culpable. La relació entre ells dos, encara que un dels dos no fos conscient de l'altre, cada cop era més freda i ella, tot i anar a visitar-lo cada dia a l'hospital, volia distància però el cor li demanava que estigués amb ell fins al final, passés el que passés. Ara entenia quan el seu marit li deia de tornar enrere, però ja era massa tard.

- Te'n recordes, Josep Maria? - va dir mentre dues gotes d'aigua relliscaven per les galtes.
- Oi tant, gelat de coco.

FI